אלא לאחיי מאי ניזון כבת דבריהם דאחיי דאחי' כבת לא שקיל ולהכי ניזון כבת ולהיכא דמתניתין דוקא קאמר אחיי דאחי' כבת לא שקיל משום דמתניתין סברה כרבן שמעון בן גמליאל דבריה הוי כדמוכח סיפא ולהכי מוקי ריש"א נמי כרבן שמעון בן גמליאל דגמרא רוצה לייסד דברי אחיי אפילו כרב חסדא דלתים ליה בכתובות (דף מח: וסס) דטומטום הוי ספק לדברי הכל והא דקאמר רבן שמעון בן גמליאל אין קדושה חלה עליו הייט דוקא קדושה פיו שאמר אם זכר עולה ואם נקבה שלמים (ג) וטעמא משום דסבר שלא נתכוין חלה לזכר הידוע בודאי ולנקבה הידועה בודאי ולא לטומטום והא דקאמר התם עלה בגמרא אפילו בקדושה אימא לא מיתפיס משום דקסבר ולדות קדשים בהייתן הן קדושים ואי ספיקא הוי ולא בריה כי קדשי בהייתן מאי הוי כיון דהוי זכר גמור לא נקבה למה לא יקדש בהייתה היא סוגיא כרבי [יוסי] דאית ליה בסוף הערל (ימנות דף פג. וסס) דבריה הוא אבל לרב חסדא קדושה אמו חלה עליו ולאחי לעולה אם הוא זכר ונקבה לזבחי שלמים ואחיי גופיה אחיי בכתובות (דף מב: וסס) על מלאת דרים לקים דאמר טומטום דאדם הוי ספק לטוי עלמא ואפשר דאחיי סבר הכי דאם איתא דסבר אחיי דפליגי תנאי בטומטום לא הוה בריה לו ספק טפי הוה ליה לאוקומי מתני' ריש"א כרבנן וסיפא כרבן שמעון בן גמליאל כמו שהעמיד רבא ממה שדחק לומר דזוחין אותו ואין לו (ג) ועוד איכא לאימר דליתא דמתני' דקתני דזוחין אותו דמשמע דהוי ספק ולהכי לא מצי לטעוי דמתניתין אתיא כמאן דאמר דטומטום הוי בריה וא"ת מכל מקום מאי פריך לאחיי מבריה"א נימא דאמר דאדם אדם אוכר דעתא ודאי דטומטום ואנקבה ידועה ודאית ובריה"א כרבנן דפליגי התם ארבן שמעון בן גמליאל וסברי דקדושה פיו חלה על טומטום כשמתנה